

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 2 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0813
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0657/A/0649

Verzoekende partij	de heer Rudi AERTS vertegenwoordigd door advocaat Jan STIJNS met woonplaatskeuze op het kantoor te 3001 Leuven, Ubicenter, Philipssite 5
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG vertegenwoordigd door de heer Tom LOOSE
Belanghebbende	de heer Johan SCHREURS vertegenwoordigd door advocaat Gerald KINDERMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 3870 Heers, Steenweg 161

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 6 juli 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 20 mei 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Opglabbeek van 13 augustus 2010 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de belanghebbende een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een bestaande varkensstal met mestkelder en 4 silo's, de aanleg van een steenslagverharding, het regulariseren van de inplanting met dakoversteek van de varkensstal en het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaalt op een perceel gelegen te 3660 Opglabbeek, Broekkantstraat 22 met als kadastrale omschrijving eerste afdeling, sectie A nummer 911 N.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 8 november 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht alleen korte debatten vereist.

De behandeling van de zaak is toegewezen aan de eerste kamer.

De verwerende partij en de belanghebbende hebben een nota met opmerkingen ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor korte debatten op 10 januari 2017.

Advocaat Tina MERCKX *loco* advocaat Jan STIJNS voert het woord voor de verzoekende partij.

De heer Tom LOOSE voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Gerald KINDERMANS voert het woord voor de belanghebbende .

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

De voorzitter van de Raad stelt in voormelde beschikking van 8 november 2016 vast:

- dat de Raad de beslissing van de verwerende partij van 15 december 2010 bij arrest van 2 december 2014 met rolnummer A/2014/0825 vernietigt en aan de verwerende partij de injunctie oplegt binnen drie maanden vanaf de betekening van dat arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep;
- dat voormeld arrest van de Raad met een aangetekende brief van 10 december 2014 betekend is aan de verwerende partij;
- dat de verwerende partij de bestreden beslissing op 20 mei 2015 genomen heeft en dat de bij injunctie opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen, overschreden is;
- dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 oordeelt dat de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij injunctie opgelegde beslissingstermijnen als vervaltermijnen beschouwd moeten worden;
- dat de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet meer bevoegd was de bestreden beslissing te nemen, zodat het lijkt dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschreden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, die daardoor dan onwettig is;
- dat deze onwettigheid er toe kan leiden dat de Raad de bestreden beslissing vernietigt.

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt, met verwijzing naar rechtsleer, dat de destijds voor haar toepasselijke hersteltermijn, zoals bepaald in artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, een termijn van orde is en geen vervaltermijn en dat uit de parlementaire voorbereiding niet blijkt dat die hersteltermijn een vervaltermijn is.

Wanneer de Raad toch, ter navolging van de eerdere rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, oordeelt dat de hersteltermijn een vervaltermijn is, vraagt de verwerende partij de Raad de volgende twee prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

1.1

De eerste te stellen prejudiciële vraag luidt als volgt:

“Schendt het gewezen artikel 4.8.2., derde lid VCRO, in zoverre hieraan de interpretatie wordt gegeven die de Raad van State in zijn arrest van 17 maart 2015 met nummer 230.559 betreffende de eerdere gelijkkluidende bepaling 4.8.3, § 1, tweede lid VCRO, gaf, met name dat de bij injunctie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aan een bestuur opgelegde termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing een vervalttermijn is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat deze bepaling, aldus geïnterpreteerd, tot gevolg heeft dat er een ongelijke behandeling plaatsvindt tussen de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met een verwerpingsarrest en zij die geconfronteerd worden met een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in de mate dat deze laatste categorie lopende de jurisdictionele behandeling in cassatie bij de Raad van State geconfronteerd wordt met een vervalttermijn voor de administratieve herbehandeling van het dossier, terwijl hiervoor geen redelijke en objectieve verantwoording bestaat, en dat integendeel de transparantie en de goede rechtsorde op deze wijze worden verstoord, in het bijzonder in de mate dat er nog vooraleer er een uitspraak is in de cassatieprocedure, een nieuwe administratieve beslissing kan voorliggen die hiermee in strijd is en al dan niet definitief geworden is ?”.

De verwerende partij licht deze eerste te stellen prejudiciële vraag als volgt toe:

“In toepassing van artikel 10 en 11 van de Grondwet is een gelijke behandeling van onvergelykbare gevallen verboden, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Welnu, in de interpretatie dat de door uw Raad opgelegde termijn een vervalttermijn is, geeft artikel 4.8.2., derde lid, aanleiding tot een ongelijke behandeling van nochtans manifest vergelijkbare gevallen, terwijl een verantwoording hiervoor volledig ontbreekt.

Indien uw Raad uitspraak doet over een ingesteld beroep tot nietigverklaring kan uw Raad immers enerzijds het beroep verwerpen of anderzijds de beslissing vernietigen. In beide gevallen doet uw Raad een rechterlijke uitspraak over een beslissing van een administratieve overheid. In beide gevallen voorziet de wet ook dat tegen het arrest een cassatieberoep kan ingesteld worden bij de Raad van State. De rechtsonderhorigen die geconfronteerd zijn met een verwerpingsarrest, dan wel een vernietigingsarrest, betreffen aldus vergelijkbare categorieën.

In de interpretatie dat de door uw Raad opgelegde hersteltermijn na een vernietigingsarrest een vervalttermijn is, geeft artikel 4.8.2., derde lid, VCRO aanleiding tot een ongelijke behandeling van deze nochtans manifest vergelijkbare gevallen.

De rechtsonderhorigen geplaatst in de situatie waarin uw Raad het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen, kunnen immers zonder meer beroep instellen bij de Raad van State teneinde het arrest van uw Raad te doen vernietigen. De rechtsonderhorigen geplaatst in de situatie waarin uw Raad een vernietigingsarrest heeft gevelde, worden daarentegen geconfronteerd met een hersteltermijn voor de administratieve overheid om een nieuwe beslissing te nemen over de zaak. Op zich is dit niet noodzakelijk een probleem, voor zover de regelgeving op zich niet bepaalt dat deze hersteltermijn een vervalttermijn betreft. In voorkomend geval kan de administratieve overheid immers het resultaat van de cassatieprocedure afwachten vooraleer de zaak opnieuw op administratief niveau behandeld wordt.

In de interpretatie die de Raad van State aan het eerdere artikel 4.8.3, § 1, tweede lid, VCRO – dat gelijklopend is aan de voor de toepassing van het arrest van uw Raad van 2 september 2014 zijnde artikel 4.8.2, derde lid, VCRO - gegeven heeft, houdt de bepaling echter in dat de hersteltermijn die aan de administratieve overheid gegeven wordt, een vervaltermijn is.

Dit betekent dat de rechtsonderhorige die tegen een vernietigingsarrest van uw Raad een cassatieberoep wil instellen bij de Raad van State - procedure waarvan de behandelingstermijn, noch de uitkomst uiteraard niet op voorhand vaststaan - noodzakelijkerwijze tevens geconfronteerd wordt met een administratieve herneming van het dossier waarbij rekening moet gehouden worden met het gezag van gewijsde van het arrest dat wordt bestreden bij de Raad van State. Dit vormt een manifest ongelijke behandeling met de rechtsonderhorige die geconfronteerd is met een verwerpingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die hiermee niet geconfronteerd wordt bij het instellen van zijn cassatieberoep.

Niet alleen is dit dus een ongelijke behandeling van nochtans manifest vergelijkbare gevallen, er is ook geen objectieve en redelijke verantwoording voor.

Indien de verantwoording erin zou bestaan, zoals de Raad van State meent af te leiden uit de memorie van toelichting bij de VCRO, dat een transparante en goede rechtsorde moet worden bevorderd, moet worden vastgesteld dat zulks in redelijkheid niet het gevolg is van de ongelijke behandeling.

Integendeel, de transparantie en de goede rechtsorde worden op deze wijze verstoord, in het bijzonder in de mate dat er nog vooraleer er een uitspraak is in de cassatieprocedure, een nieuwe administratieve beslissing kan voorliggen die hiermee in strijd is, en al dan niet definitief geworden is.”

1.2

De tweede te stellen prejudiciële vraag luidt als volgt:

“Schendt het gewezen artikel 4.8.2., derde lid VCRO, in zoverre hieraan de interpretatie wordt gegeven die de Raad van State in zijn arrest van 17 maart 2015 met nummer 230.559 betreffende de eerdere gelijklopende bepaling 4.8.3, § 1, tweede lid VCRO, gaf, met name dat dat de bij injunctie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aan een bestuur opgelegde termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing een vervaltermijn is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat 2 ongelijke categorieën rechtsonderhorigen, met name diegenen die zich voor de eerste maal bevinden in een procedure van administratief beroep en diegenen die zich bevinden in een hernomen administratief beroep na een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, gelijk behandeld worden terwijl daar geen redelijke en objectieve verantwoording voor bestaat en meer bepaald de doelstelling van transparante en goede rechtsorde niet bereikt wordt, in het bijzonder gezien deze interpretatie geen rekening houdt met de verschillende situatie voor de betrokken partijen na een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, onder meer ingevolge het gezag van gewijsde hiervan en gelet op het mogelijk cassatieberoep hiertegen, daarbij rekening houdende met het feit dat de overschrijding van de hersteltermijn tot een stilzwijgende beslissing leidt, die opnieuw voor vernietiging vatbaar is, waarna de Raad voor Vergunningsbetwistingen alsnog een nieuwe hersteltermijn kan opleggen?”

De verwerende partij licht deze tweede te stellen prejudiciële vraag als volgt toe:

“In toepassing van artikel 10 en 11 van de Grondwet is een gelijke behandeling van onvergelykbare gevallen verboden, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Welnu, in de interpretatie dat de door uw Raad opgelegde termijn een vervaltermijn is, geeft artikel 4.8.2., derde lid, ook aanleiding tot een gelijke behandeling van nochtans manifest onvergelykbare gevallen, terwijl een verantwoording hiervoor volledig ontbreekt, eerder integendeel zelfs.

Immers is het zo dat er in wezen sprake is van 2 fundamenteel verschillende categorieën, met name de categorie van personen die een administratief beroep hebben ingediend bij de deputatie en de categorie van personen die zich in de situatie bevinden waarbij de deputatie een nieuwe herstelbeslissing moet nemen na een vernietiging van een besluit door de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Hoewel beide categorieën van personen zich in een lopende procedure bevinden waarbij zij antwoord afwachten van de deputatie omtrent het administratief beroep, bevindt de tweede categorie zich in een situatie waarbij zij dient te wachten op een beslissing van de deputatie ingevolge een gerechtelijk bevel van een administratief rechtscollege.

De situaties van beide categorieën kunnen dan ook niet met elkaar vergeleken worden, aangezien een beslissing in het kader van een administratieve beroepsprocedure van een andere aard is dan een beslissing naar aanleiding van een geschil dat eerder voor een administratief rechtscollege is gebracht.

Eén manifest juridisch onderscheid tussen beide situaties bestaat erin dat na een uitspraak van uw Raad cassatieberoep kan aangetekend worden bij de Raad van State.

Voor dergelijke cassatieuitspraak is geen termijn voorzien. Het is dus evident dat, wanneer er tegen het arrest van uw Raad een cassatieberoep wordt aangetekend, de herbehandeling van het administratief beroep hierdoor juridisch geïmpacteerd is, hetgeen geenszins een vergelijkbare toestand uitmaakt met de situatie van het gewone administratief beroep.

Een ander onderscheid is dat zowel de vergunningverlenende overheid als de partijen geconfronteerd zijn met het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest. In hoofde van de vergunningverlenende overheid impliceert dit een bijkomende verstrengde zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. In hoofde van de betrokken partijen noopt dit er hen toe te onderzoeken in welke mate aan de uitspraak kan of moet worden tegemoetgekomen, bijvoorbeeld door een beperkte planaanpassing.

Voor de gelijke behandeling van deze onvergelykbare gevallen bestaat ook geen redelijke en objectieve verantwoording.

Indien de verantwoording erin zou bestaan, zoals de Raad van State meent af te leiden uit de memorie van toelichting bij de VCRO, dat een transparante en goede rechtsorde moet worden bevorderd, moet worden vastgesteld dat zulks in redelijkheid niet het gevolg is de vermelde regeling.

Immers, indien de buiten de door uw Raad bepaalde hersteltermijn genomen beslissing vernietigd wordt, verbindt uw Raad hieraan het gevolg dat er sprake is van een impliciete afwijzing van het beroep en dat deze impliciete beslissing moet bekendgemaakt worden,

waarna deze impliciete beslissing kan aangevochten worden voor uw Raad (zie RvVb A/2015/0472 van 11 augustus 2015, Rutten). Bij vernietiging van dergelijke stilzwijgende beslissing kan uw Raad vervolgens aan de deputatie alsnog opnieuw een hersteltermijn bevelen om een nieuwe beslissing te nemen.

Dergelijke carrousel van beslissingen en rechtelijke uitspraken draagt geenszins bij tot het beoogde doel en is ook geenszins een proportionele maatregel.

Ook gaat deze regeling eraan voorbij dat tegen een arrest van uw Raad nog cassatieberoep kan ingesteld worden bij de Raad van State. Door de bij de injunctie opgelegde termijn als vervaltermijn te beschouwen, komt de regelgever ook aldus een goede en transparante rechtsorde niet tegemoet gezien de deputatie aldus verplicht wordt om opnieuw uitspraak over de vergunningsaanvraag te doen vooraleer de Raad van State zich over het cassatieberoep heeft uitgesproken.

Dit leidt er mogelijk toe dat uw Raad zich - in geval van cassatie door de Raad van State - terug moet uitspreken over een beslissing van de deputatie, terwijl diezelfde deputatie ingevolge de vervaltermijn van de gerechtelijke injunctie ondertussen opnieuw een andere beslissing heeft genomen.

Terzake is de maatregel, opgenomen in het artikel 38 van het Decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, bijvoorbeeld een veel pertinentere en efficiëntere middel. Dit artikel biedt met name de mogelijkheid om een dwangsom op te leggen aan de overheid zolang zij niet voldoet aan het bevel om een nieuwe beslissing te nemen. Het gewezen artikel 4.8.3., § 1, tweede lid VCRO (nu vervangen door artikel 37 van het vermelde decreet), zoals geïnterpreteerd als vervaltermijn door de Raad van State, zorgt er echter voor dat bij overschrijding van de bij injunctie opgelegde termijn, de stilzwijgende afwijzing van het administratief beroep volgt, waardoor niet langer voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden opdat een dwangsom kan worden opgelegd wegens het overschrijden van de termijn om een nieuwe beslissing te nemen (zie A. MAES, "Raad van State koppelt verval termijn aan injunctiebevoegdheid van Raad voor Vergunningsbetwistingen", TROS 2015, afl. 77, 92).

Het principe van de vervaltermijn, toegepast op de termijn opgelegd bij injunctie van uw Raad om een nieuwe beslissing te nemen, leidt er toe dat een geschil dat zich reeds in een (post)-jurisdictionele fase bevindt, nodeloos wordt verzwaard met een carrousel van administratieve en gerechtelijke uitspraken die de transparante en goede rechtsorde alsook de rechtszekerheid niet ten goede komen (zie hierover A. Maes, "Raad van State koppelt verval termijn aan injunctiebevoegdheid van Raad voor Vergunningsbetwistingen", TROS 2015, S. DENYS, Rechtskarakter van de beslissingstermijnen bevolen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, T. Gem. 2015, 280-283; P-J. DEFOORT, De eerste gevolgen van het arrest-Imbos: lange procedureslagen met korte debatten, TOO 2016, 95-100.)"

2.

De belanghebbende stelt dat de bestreden beslissing binnen de toepasselijke vervaltermijn genomen is en verwijst daarbij naar de verlenging, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2 VCRO, van de toepasselijke termijn in het kader van een administratief beroep telkens wanneer er een hoorzitting georganiseerd wordt.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 59, §1 van het Procedurebesluit, bepaalt:

“Na registratie van een verzoekschrift kan de voorzitter van het [bestuursrechts]college of de door hem aangewezen bestuursrechter binnen een ordetermijn van dertig dagen na de datum van registratie van het verzoekschrift ambtshalve onderzoeken of:

1° het beroep doelloos is;

2° het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is;

3° het [bestuursrechts]college klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen;

4° het beroep alleen korte debatten vereist.”

Uit deze bepaling volgt de bevoegdheid van de Raad om ambtshalve te onderzoeken of een beroep doelloos of klaarblijkelijk onontvankelijk is, of dat de Raad klaarblijkelijk onbevoegd is en of het beroep alleen korte debatten vereist.

Een zaak kan met korte debatten worden behandeld wanneer een vernietiging zich opdringt op basis van een middel dat onmiddellijk dermate duidelijk is dat een doorgedreven onderzoek niet nodig is.

2.

De vraag of de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen binnen de daarvoor bepaalde vervalltermijn, heeft betrekking op de temporele bevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en raakt de openbare orde, zodat de Raad dit ambtshalve onderzoekt.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft zich, als cassatierechter, in het arrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 uitgesproken over de principiële vraag of de termijn, die de Raad aan de vergunningverlenende overheid in een vernietigingsarrest oplegt om een nieuwe beslissing te nemen, al dan niet een vervalltermijn is.

In dat arrest oordeelt de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter dat een in een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, met toepassing van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde vervalltermijn, maar niet van de aard ervan (en dat is nadien nog bevestigd bij arresten van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, van 10 november 2016 met nummers 236.390 en 236.389).

Dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in een eerder arrest een ander standpunt heeft ingenomen, doet daar geen afbreuk aan.

3.

De vaststelling dat een vergunningverlenende overheid, na de vernietiging van een vergunningsbeslissing door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, buiten de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het vernietigingsarrest, op basis van het toen geldend artikel

4.8.2, derde lid VCRO, opgelegde termijn, een nieuwe beslissing heeft genomen over het administratief beroep, moet derhalve tot de conclusie leiden dat deze vergunningverlenende overheid een vervaltermijn heeft overschreden om die beslissing te nemen, waardoor die nieuwe beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding.

Een zaak waarin dit vastgesteld wordt, kan worden beslecht met korte debatten.

4.

De verwerende partij stelt, in verband met de eerste te stellen prejudiciële vraag, dat de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met een vernietigings- of een verwerpingsarrest van de Raad, vergelijkbare categorieën zijn: in beide situaties is immers een cassatieberoep mogelijk bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

Beide categorieën verschillen echter van elkaar omdat er in de ene situatie een reden was om de bestreden beslissing te vernietigen en in de andere situatie niet: dat is een objectief verschil tussen beide categorieën, gebaseerd op een verschillend resultaat van de wettigheidscontrole door de Raad.

Beide categorieën kunnen dan ook niet betrokken worden in een prejudiciële vraagstelling die gebaseerd is op een eventueel verschillende behandeling.

5.

Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag stelt de verwerende partij dat twee verschillende categorieën van rechtsonderhorigen, namelijk zij die een ontvankelijk administratief beroep instelden en zij die een vernietigingsarrest bij de Raad verkregen met injunctie en hersteltermijn, zonder redelijke verantwoording, en dus ten onrechte, gelijk behandeld worden omdat de rechtsonderhorigen in beide situaties een beslissing van de deputatie afwachten die binnen een vervaltermijn moet genomen worden.

Er is echter een redelijke verantwoording voor de, op dat punt, gelijke behandeling.

Zo verwees de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, eerder uitdrukkelijk naar de memorie van toelichting bij artikel 4.7.23, §2 VCRO, waarin gesteld wordt dat de aard van de daarin bepaalde termijn gebaseerd is op het voorzien in '*een transparante en goede procesorde*' en het sanctioneren van het stilzitten van het bestuur (zie RvS, 17 maart 2015, nr. 230.559, p. 5-6 en het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, p. 189).

Omdat de bepalingen van titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden zijn, verwerpt de Raad, met toepassing van artikel 26, §4, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, dan ook het verzoek prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

6.

De verwerende partij lijkt met haar verzoek tot prejudiciële vraagstelling vooral de aard van de hersteltermijn als vervaltermijn te bekritisieren omwille van het niet schorsend karakter van het cassatieberoep.

Zoals de Raad ook eerder geoordeeld heeft (RvVb, 27 oktober 2015, nr. RvVb/A/1516/0169) en zoals ook bevestigd door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter (arresten van 10 november 2016 met nummers 236.390 en 236.389), doet de mogelijkheid dat tegen het arrest van de Raad, waarin de injunctie met een 'hersteltermijn' opgelegd wordt, een niet schorsend cassatieberoep kan worden ingesteld bij de Raad van State, afdeling

bestuursrechtspraak, geen afbreuk aan de interpretatie die de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest van 17 maart 2015 geeft aan het juridisch karakter van de op basis van de VCRO aan een injunctie door de Raad gekoppelde hersteltermijn.

De Raad oordeelt tevens dat wanneer de stilzwijgend afwijzende beslissing, die het gevolg is van het laattijdig handelen van de verwerende partij, het voorwerp is van een vernietigingsberoep bij de Raad, de Raad bij vernietiging van deze beslissing, met toepassing van de op dat ogenblik toepasselijke regelgeving, een hersteltermijn kan opleggen: de op dit ogenblik in artikel 37 van het DBRC-decreet bepaalde hersteltermijn is een termijn van orde en deze kwalificatie hangt samen met de bevoegdheid van de Raad om, op basis van artikel 38 van het DBRC-decreet, een dwangsom op te leggen bij het verstrijken van de opgelegde hersteltermijn.

Dergelijke regeling bestond nog niet toen de VCRO de injunctiebevoegdheid van de Raad bepaalde.

7.

De vervaltermijn waarin de deputatie, als vergunningverlenende overheid, een beslissing moet nemen als gevolg van een injunctie door de Raad, wordt niet verlengd overeenkomstig 4.7.23, §2 VCRO.

Alleen voor het karakter van die hersteltermijn verwijst de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in voormeld arrest van 17 maart 2015 naar het juridisch karakter van de beslissingstermijn in het kader van de administratieve procedure. Voor het overige is artikel 4.7.23, §2 VCRO irrelevant voor de beoordeling van de door de Raad opgelegde termijn voor een herstelbeslissing.

8.

De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft buiten de aan de verwerende partij in voormeld vernietigingsarrest opgelegde vervaltermijn.

De Raad kan en moet vaststellen dat de bestreden beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding en moet op basis van dit ambtshalve middel de bestreden beslissing vernietigen.

9.

Het ambtshalve middel is dan ook gegrond.

IV. TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Wanneer de door de Raad opgelegde vervaltermijn, waarin de verwerende partij een nieuwe beslissing moest nemen, verstreken is, moet het administratief beroep van de verzoekende partij, conform artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, geacht worden stilzwijgend te zijn afgewezen.

Onverminderd hetgeen bepaald is in artikel 4.7.23, §3, tweede lid VCRO, impliceert het verstrijken van deze termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer uitgeput is, dat de verwerende partij geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar integendeel, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing moest bezorgen.

Dit alles heeft eveneens als gevolg dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Er is immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een stilzwijgende beslissing waarmee dat administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen.

Voor zover de verwerende partij tot op heden, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij als indiener van het administratief beroep, geen kennisgeving van de stilzwijgende beslissing bezorgd heeft, is de termijn, waarin men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen dergelijke stilzwijgende beslissing, nog niet beginnen lopen.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het ambtshalve middel is gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 20 mei 2015, waarbij aan de belanghebbende onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het regulariseren van een bestaande varkensstal met mestkelder en 4 silo's, de aanleg van een steenslagverharding, het regulariseren van de inplanting met dakoversteek van de varkensstal en het plaatsen van een ondergrondse regenwaterput en van een mestvaalt op een perceel gelegen te 3660 Opglabbeek, met als kadastrale omschrijving, eerste afdeling, sectie A nummer 911 N.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, worden ten laste van de verwerende partij gelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 2 mei 2017 door:

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Jonathan VERSLUYS

Eddy STORMS